

ДА ОТХВЪРЛИШ НЕВЕРИЕТО

Дейвид Уилкерсън
23 Юли 2007

„И Той излезе оттам и дойде в Своята родина (Назарет)... и мнозина, като Го слушаха, се чудеха и думаха...Каква е дадената на този мъдрост, и какви са тези велики дела извършени от ръцете Му?...И не можеше да извърши там никакво велико дело, освен дето положи ръце на малцина болни и ги изцели. И чудеше се за тяхното неверие“ (Марк 6:1-3, 5-6).

В предишната глава Исус извършва невероятни чудеса: изгонва цял легион демони от обладан човек; една жена беше незабавно изцерена от кръвотечение, което я беше мъчило в продължение на години; дванадесетгодишно момиче - дъщерята на един еврейски управник, беше възкресена от мъртвите. Когато Исус извърши тези големи дела, Той каза на хората, които освободи: „Твоята вяра те изцели“ (Марк 5:34, виж също и 10:52, Матей 9:22, Лука 7:50, 8:48, 17:19, 18:42).

В следващата глава Исус отива в родния Си град, където се среща с най-лошия вид неверие. Назарет е мястото, където Исус бе отрасъл и прекарал първите тридесет години от живота си и сега се връщаше в родната Си земя, за да бъде сред народа и семейството Си.

Хората от Назарет бяха чували за великите дела на Исус. Те знаеха всички невероятни истории за „могъщите дела, извършени от ръцете Му“. Но според тях такива неща се случваха другаде - в други градове, други места, други общества, но не в Назарет.

На друго място – само на един ден път от там – хората се радваха на чудотворната сила на Исус. На друго място се случваха чудесните Божии дела, тълпяха се множества и чудесата изобилстваха. На друго място хората виждаха духовно съживление, нова надежда се даваше на безнадеждните. Имаше голямо въодушевление в страната, но за хората от Назарет това винаги се случваше другаде.

Трябва да разберем, че тези хора ходеха на църква, почитаха Библията, бяха наистина религиозни. Те обичаха Божието Слово и казваха за Исус: „Познаваме Него и семейството Му. Той е добър пример.“ Но не признаваха Христос за Бог в плът.

Истината е, че бяха духовно мъртви. Те знаеха за репутацията на Исус като чудотворец, извършващ мощни освобождения. Но нямаха вяра, нямаха очакване. На други места Исус беше посрещнат с глад и хората питаха: „Какво да направим, че да вършим Божиите дела?“ (Йоан 6:28). Този въпрос не Му беше зададен в Назарет. Никой в родния град на Исус не се чудеше: „Защо не виждаме нещата, които видяха останалите градове? Защо не можем да имаме посещение на Божията сила тук? Какво трябва да направим, за да видим пробуждане от Духа?“ Вместо това си останаха самодоволни.

Възлюбени, това е трагедията на много християни и църкви днес. Те слушат за големи Божии проявления другаде, придружени с велики дела и освобождение, което преживяват множествата. Но никой не пита: „Защо не тук? Защо не сега?“

Цяло поколение евангелисти е израснало и признава човека Исус. Те знаят, че Той вършеше чудеса докато ходеше по земята, и че все още го прави на други континенти. Знаят, че ги е спасил, и че Духа Му съживява Словото Му в сърцата им. Всъщност, те вярват всичко написано за Исус в Библията, но не признават Христос за Бог тук и сега в собствения си живот.

Виждате ли, може да свидетелстваме за взаимоотношенията си с Христос, може да плачем, когато Му се покланяме, може да казваме, че сме Божии приятели. Но трябва да дойде време в трудностите и изпитанията ни, когато наистина да Му позволим да бъде наш Бог – Бог на невъзможното.

Библията ни казва, че Бог не гледа на лице и иска да извърши за всеки същите велики дела, които прави „другаде“. Но където вярата е колеблива, Божиите ръце са вързани. „И не можеше да извърши там никакво чудо, освен че положи ръце на няколко болни и ги изцели“ (Марк 6:5).

Не се заблуждавайте, Божията сила беше на разположение в Назарет. Исус стоеше сред тях, пълен с чудотворна действаща мощ, чакащ да освобождава, изцерява, съживява, да извършва велики дела. Но Той заяви: „Не мога да работя тук.“ Защо? „И се чудеше на тяхното неверие“ (Марк 6:6). С други думи, Исус беше шокиран. Той беше смаян, че собствения Му народ не виждаше, нито пък чуваше Божиите дела, че не искаха да приемат и свидетелството на другите. Така че, Той продължи по пътя Си.

Бог просто избира да не отговаря на неверието. Той е наскърбен, когато народът Му „ограничава Светия израилев“ (виж Псалм 78:41).

Не знам защо Бог ограничава работата Си където има неверие.

Където има неверие, там е суха, мъртва пустиня. Хората остават без абсолютно никаква надежда. В действителност няма такова нещо като „мъртво място“. Има само мъртви християни, които нямат вяра. Нищо не е твърде трудно за Бог. Преди години, когато съм бил дете, един евангелизатор, непознат човек на вяра, отишъл в Аржентина с видение от Бог да спаси нацията. Той не бил велик проповедник, просто някой с искрица истинска вяра. Започнал да говори в малки църкви, проповядвайки вяра: „Бог ще отвори врати, ако Му вярвате. Той ще спаси стотици хиляди хора. Време е да се хванете за Словото Му.“

Бог отговорил на вярата на този човек. Стотици хиляди хора дошли при Христос и голямо движение от Бог се разпространило из цялата страна. Един роднина на генерал Перон бил чудотворно изцелен и той подкрепил смирения евангелизатор. Изведнъж събранията започнали да се провеждат на стадиони и били посещавани от 200 000 души. Веднъж евангелизатора се молил със самия генерал Перон. Това велико Божие дело и днес продължава в Аржентина.

Гладни бразилски пастори се впечатлиха от нещата, които стават в Аржентина – другаде – и отишли да проверят. Онова, което видели възпламенило вярата им и сърцата им закопнели да видят мощните Божии дела в собствената им страна. Изляло се голямо раздвижване на Духа, а множества бразилци били спасени и съживени. Днес това велико движение продължава, съпътствано от милиони вярващи.

В Чили, едни служители чули какво се случва в Бразилия – другаде – и също се запалили. Започнали да проповядват вяра, молейки се: „Господи, щом си направил това в Бразилия, може да го направиш и тук.“ Днес, в резултат на това милиони чилийци са в тялото на Христос, като 30% от населението са категоризирани като евангелски вярващи.

В съседство с Аржентина е Уругвай - държава, която никога не е виждала великото Божие движение. Докато пиша сега, нашият мисионерски екип се подготвя за среща с около 2000 пастори от тази нация, за да има каже това, което ви пиша в момента: „Когато има вяра, Бог се движи. Не е достатъчно само да чуеш какво се случва другаде. Същият Бог, Който се движи в други държави, иска да се движи и между вас. Той не гледа на лице.“

Ние просто не можем да се задоволим с чудесата, които чуваме, че другите получават от Господ. Нещо в сърцата ни трябва да каже: „За мен не е достатъчно просто да ръкопляскам на тези неща. Господи, това, което си направил на други места, направи го и сред нас.“

Преди години Бог ми каза да отида в Ню Йорк и да проповядвам на членовете на една банда там. Казаха ми, че ще ми се подиграват, защото по това време се говореше, че няма лек за наркоманите и алкохолиците. Бях предупреден, че гангстерите няма да слушат провинциален проповедник. Но аз повярвах на словото, което ми даде Бог. Нямах пари, нямах план, просто обикновена вяра.

Бог веднага спаси най-опасния лидер на бандата, а след това един наркоман. Лидерът беше Ники Круц, който днес има световно служение. Наркоманът беше Сони Аргонсони, който служи като епископ на над 200 църкви по целия свят, които той е основал. Това беше началото на велико движение на Бог, с което да достигне наркоманите, алкохолиците, гангстерите и младежите – работа, която продължава и до днес. Тийн Челиндж вече има 520 центъра по цял свят, защото хората в онези държави не бяха доволни само да слушат какво прави Бог другаде.

В Назарет, както и в църквата днес, неверието можеше да се сведе до един проблем: хората не вярват, че Исус наистина е Бог. Те не гледат на Него като всемогъщ Господ в плът. Не Му вярват, че е Бога на невъзможното за тях. Съмненията им говорят високо, а Сатана и силите му слушат внимателно езика на вярващите, когато са в криза. В момента, в който чуят поток от съмнения и мърморене, те се намесват, за да се установят здраво там. Неверието отваря сърцето за всички видове сатанински лъжи.

С годините, когато се увеличават изпитанията и плътта отслабва, много християни имат склонността да позволяват на съмненията и страха да проникват в тях. Те бавно губят абсолютното си предаване на Бог и детската им вяра изчезва. Притеснения и съмнения нахлуват в сърцата им.

Възлюбени, точно както Исус беше верен в доверието Си към Отец, така се измерва и нашата вяра. „а Христос, като Син, беше верен над Неговия дом. Неговият дом сме ние, ако удържим до край дръзновението и похвалата на надеждата си“ (Евреи 3:6, курсивът е мой).

Аз виждам три неща, които всеки вярващ трябва има грижата да прави:

1. Ежедневно си припомняйте: „Аз имам враг – лъжец и изкусител – който иска да ме погълне.“

Дяволът „беше открай човекоубиец, и не устоя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец, и на лъжата баща“ (Йоан 8:44). Този стих показва Сатана като „бащата на всички лъжи“, създателя и подстрекателя на всяка измама. Всички лъжи са родени в пазвата му.

Бог ясно е предупредил църквата Си относно измамите на Сатана, особено в тези последни дни: „И беше хвърлен големият змей, древната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят... И змията изпусна от устата си вода като река след жената, за да направи да я завлече реката“ (Откровение 12:9-10, 15)

За каква „река“ става дума тук? Река от лъжи, която има за цел да наруши мира и вярата на Божиите свети. Той иска да ни завлече, като посади съмнения в нас относно Божията вяроност.

Питам те, кого лъже дяволът? Не и Бог. Сатана знае, че няма смисъл дори да опитва. Той не лъже и грешниците - те вече са затворници на измамите му. Не, дяволът лъже вярващите, истински търсещите, чиито сърца са насочени твърдо към Бог. Всъщност, може да стесним още повече тази група: Сатана хвърля най-жестоките си обвинения, най-недоловимите, убедителни измами срещу онези, които са решени да влязат в обещаната Божия почивка.

“Следователно, за Божиия народ остава съботна почивка. Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той също си е починал от своите дела, както и Бог – от Своите. Затова, нека се постареем да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство” (Евреи 4:9-11).

Какво означава да „си починаеш в Бог“? Означава да стигнеш до място на пълна вяра в Господните обещания. Означава, че вече няма никаква борба от съмнение и страх, а по-скоро пълна увереност. Това е непрестанна вяра, че Бог е с нас, че не може да се провали, и че Този, Който ние е призовал ще ни изведе.

Точно когато си мислиш, че навлизаш в нов живот на вяра, че плътта ти е разпната и зависиш изцяло от Господ, старата змия идва с новоизлюпени обвинения. Тя знае за посвещението ни към Господ, за желанието ни да вършим всичко, към което Бог ни е призовал. Така че Сатана се опитва да накара съвестта ни да му обърне внимание и с ужасните си лъжи да ни обвини за всичко, което правим.

Виждате ли, целта на Сатана е вярата ви. Той знае, че ако тя порасне ще отхвърли всичките му лъжи. Ето едни от най-големите му измами:

Лъжа номер 1: „Не растеш духовно.“

Дяволът ти прошепва: „Няма значение какъв е гладът ти за Бог. Независимо от цялото ти себеотрицание; всичко, което си научил; цялото време, в което си ходил с Исус - ти все още си слаб и страхлив. Дадено ти е толкова много, а си се променил толкова малко. Дори и да доживееш до 100 години, никога няма да пораснеш духовно. Нещо не е наред с теб. Другите те надминаха.“

Лъжа номер 2: „Твърде слаб си за духовна битка.“

Сатана прошепва: „Изтощен си, уморен. Просто нямаш сили да продължаваш да се биеш. Тази духовна война е много тежка за теб.“ За някои вярващи тази лъжа идва във всеки един момент: „На предела на силите си си. Отпусни се. Задръж. Предай се. Просто си твърде уморен... уморен... уморен...“ Това е лъжа, която съм чувал много пъти в кабинета, в който чета Библията и се моля.

Наскоро в служението ни пристигна писмо от една скъпа жена, която повече от десет години живее с непрестанна болка. Тя пише: „Докарана съм до състоянието, в което всичко, което искам от живота е един час без болка. Да служа на Господ и това са единствените ми желания.“ Имаше такова примирение в думите ѝ.

Мнозина са се отказали от надеждата, че Бог може да промени нещо. В този момент аз трябва да вярвам на Господ за операцията на гърба на сина ми Грег. Трябваше да вярвам на Бог и при смъртта на внучката ни Тифани. Трябваше да оставя всички тези мъки в Божията ръка и въпреки тях да се моля за изцеление. Знаем, че без вяра по време на изпитанията ми е невъзможно да угодя на Бог.

Данаил предупреждава, че Сатана ще успее да събори много светии. „(Дяволът) ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния“ (Данаил 7:25). Еврейската дума за „тормози“ тук означава „умствена умора, изтощение на ума“.

Сатана е решен да ни събори, карайки ни да се предадем на дух на умора. Така той цели да ни ограби от нашата вяра. Казвам ви, когато тялото започва да се уморява е по-лесно да повярвате на тази лъжа. Колкото по-стар ставам, толкова по-малко физическа сила имам. Просто нямам същия огън, който имах преди да прекарвам часове в молитва. Без значение колко си верен, тялото ти просто губи силата си, когато остарее. Но остава едно нещо – огъня на вярата. Нещото, което мога да дам на Господ до последния си ден е доверието ми в Него.

Казвал ли си някога: „Изтощен съм умствено, напълно съм отпаднал“? Това не е грях. Грехът е да не вярваш в Божието обещание за сила. Трябва да спрем лъжите на дявола чрез вяра. Дано никога не променим мнението си: „Господ ще го направи!“

Лъжа номер 3: „Бог не е с теб. Оскърбил си Го по някакъв начин.“

Дяволът прошепва: „Бог все още те обича, но в момента не е с теб. Има нещо, което не одобрява, и което ти не виждаш. Благословието Му в момента не е с теб.“ Изведнъж врагът те засипва с Божие Слово, извадено от контекста: „Бог изостави Израел, когато Го предадоха. А настоящият ти сух сезон, натрупаните изпитания и проблеми са доказателство, че Той не е с теб. Святия Дух се е оттеглил от теб.“

Това беше лъжата, която Сатана посади в ума на Геден. Израел беше предаден в ръцете на мидиамците и страдаше жестоко. Но Божият Дух каза на Геден: „ГОСПОД е с теб, силни и храбри!“ (Съдии 6:12)

Когато Геден чу това, той погледна отчайващото състояние на Израел и повярва на лъжите на дявола. Той се усъмни в Бог: „Ако ГОСПОД е с нас, защо ни постигна всичко това? И къде са всичките Му чудеса, за които бащите ни ни разказваха и говореха: Не ни ли изведе ГОСПОД от Египет? Но сега ГОСПОД ни е оставил и ни е предал в ръката на мидиамците“ (6:13).

Истината е, че Бог беше предал Израел на мидиамците, за да ги накаже, но не ги изостави.

Моисей предупреди Израел, че ще дойде време, когато те ще се развратят. Щяха да си направят идоли и да им се покланят, извършвайки зло в Божиите очи. Всъщност, този грях щеше да застраши самото съществуване на Израел, като ги разпръсна по целия свят и те останаха съвсем малко на брой.

Но дори и с това тежко пророческо слово Моисей прогони цялото неверие, като повярва в друго слово от Бог: „Но оттам ще потърсите ГОСПОДА, своя Бог, и ще Го намериш, ако Го потърсиш с цялото си сърце и с цялата си душа. Когато си в беда и всичко това дойде върху теб, в бъдещите дни, ще се обърнеш към ГОСПОДА, своя Бог, и ще послушаш гласа Му, защото ГОСПОД, твоят Бог, е милостив Бог; Той няма да те остави и няма да те погуби, и няма да забрави завета с бащите ти, за който им се е заклел“ (Второзаконие 4:29-31).

Имаме и още по-сигурно слово от самия Господ: „Бог е казал: „Никак няма да те оставя и никак няма да те напусна“. Така че, ние смело може да кажем: „Господ ми е помощник“ (Евреи 13:5-6). „Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света“ (Матей 28:20).

2. Изследвай себе си, за да видиш дали си виновен в греха на неверието.

“Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог” (Евреи 3:12). Авторът се обръща към братята – светии, вярващи. Той не се обръща към грешниците, а към участниците в небесния призив, казвайки: „Вие, християни, внимавайте! Има ли у вас зло сърце на неверие?“

Авторът на Евреи слага всичко заедно: зло сърце на неверие, закоравяване на сърцето, отдалечаване от живия Бог. Истината е, че неверието е опасно, защото закоравява сърцето като бетон. Възможно е да изплачеш река от сълзи, но все още да си със закоравено сърце.

Виждаме как това се случва с Израел, когато Бог им заповяда да отидат в Ханаан и да завладеят земята. Израел отказа да тръгнат, като вместо това повярваха на „лошите новини“ на десетимата съгледвачи. Тяхното неверие унищожиха вярата им в Бог. И така Господ ги изпрати в пустинята, за да скитат четиридесет години.

Когато най-накрая решиха да отидат и да се бият, те го направиха без Бог и бяха победени от аморейците. Библията казва за тях: „Тогава вие се върнахте и плакахте пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не послуша гласа ви и не даде ухо“ (Второзаконие 1:45). Сълзи без вяра са безсмислени.

След възкресението на Христос сърцата на единадесетте ученика бяха закоравени от неверие. Те знаеха, че Исус е възкръснал, но сърцата им бяха изпълнени със съмнение. Помислете за следните събития: „И като възкръсна рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първо на Мария Магдалина... Тя отиде и извести на тях, които бяха Го придружавали... Но те, като чува, че бил жив, и че тя Го видяла, не повярваха. Подир това се яви в друг образ на двама от тях, когато вървяха, отивайки в село. И те отидоха и известиха на другите; но нито на тях повярваха.“

После се яви на самите единадесет ученика, когато бяха на трапезата, и смътра ги за неверието и жестокосърдечието им, дето не повярваха на тях, които Го бяха видели възкръснал“ (Марк 16:9-14).

В последният стих Исус обединява неверието и закоравялото сърце. (На гръцки думата е „грубост“). Христос не хареса онова, което видя в учениците Си, така че ги „упрекна“, което означава, че им се скара или че ги укори силно. Накратко – Той сериозно ги изкритикува.

3. Бъдете напълно убедени, че Първосвещеника ви е загрижен за всичките ви болки, и че имате пълен достъп до трона Му.

„Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно“ (Евреи 4:15-16).

Ние трябва да занесем всичко при Христос. Но трона на благодатта Му не е мястото, където трябва да Го убедим да ни помогне. Той няма нужда да бъде убеждаван, защото има по-голямо желание Той да ни даде, отколкото ние да получим. Ние сме поканени в тронната зала на Владетеля на вселената: „И няма създание, което да е скрито от Него, а всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме“ (Евреи 4:13). Всичко е „голо и разкрито“ за Господ. Той знае през какво преминаваш, през какво си преминал и през какво ще минеш. И не само, че е на твоя страна, но те чака да отидеш смело при Него.

Той е любящ, пълен с милост, нетърпелив да ти помогне, когато имаш нужда. И съчувства, защото Самият Той е преживял всичко, през което преминаваме. Просто казано, ние не трябва да Му обясняваме нищо: „Исусе, знаеш през какво преминавам. Не мога да го изразя. Ти си изпитвал същото преди.“

При все това не трябва да носим в присъствието Му отвратителното неверие. Напротив, трябва да „убедим себе си“, бъдейки „напълно убедени“. Но вие, възлюбени, като изграждате себе си върху своята пресвята вяра и като се молите в Светия Дух“ (Юда 20).

Скъпи светии, време е точно днес това да бъде нашата молитва: „Господи, не мога повече. Направи в живота ми това, което правиш в живота на другите. И го направи тук, сега, не само другаде.

Когато се изморя да върша волята Ти, аз знам, че мога да Ти вярвам да ми дадеш сила, да ме повдигнеш. Няма да продължавам да подхранвам съмненията си. Знам, че има къде да отида, когато имам нужда. И няма да меря духовността си, като гледам някой друг. Оставям целия духовен растеж на Теб, Господи.

И повече няма да слушам лъжите на дявола. Напротив, ще градя вярата си върху Твоето Слово. Знам, че без вяра не мога да Ти угодя. Амин!“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Casting Down Unbelief / Да отхвърлиш неверието](#)